

РЕШЕНИЕ

№ 540

гр. Варна, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 12 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Десислава Йорданова

при участието на секретаря Станислава Ст. Стоянова
като разглежда докладваното от Десислава Йорданова Гражданско дело № 20223110109249 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на Н. Д. Л. срещу „***“, с която са предявени осъдителни иски за заплащане на

- сумата от 10 080,00 лв.- на основание чл. 221, ал.1 КТ, представляваща обезщетение в брутен размер за неспазено от ответника предизвестие за предсрочно прекратяване на сключения между страните трудов договор, прекратен на основание чл.327, ал.1, т.2 КТ със заповед 17/09.04.2021 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 14.07.2022 г. до окончателното изплащане на сумата,
- сумата от 1827,19 лв.- на основание чл.86 ЗЗД, представляваща обезщетение за забава, която включва сумата от 1262,90 лв.- лихва за забава върху незаплатеното обезщетение по чл.221, ал.1 КТ в размер на 10080,00 лв. за периода от 10.04.2021 г.-04.07.2022 г., както и сумата от 564,29 лв.- обезщетение за забава върху заплатени извънсъдебно след падежа им суми по трудови договори №82/01.09.2020 г. и №83/01.10.2020 г. за трудови възнаграждение и обезщетение за неползван отпуск в общ размер на 18632,33 лв. за периода от 26.10.2020 г.-09.05.2022 г.,

В исковата молба се поддържа, че ищецът е бил в трудовоправни отношения с ответника по силата на трудови договори 8 2 от 01.09.2020 г. и 8 3 от 01.10.2020г. на длъжност “главен счетоводиел“, като между страните било уговорено трудово възнаграждение в размер на 3000 лв. Сочи се, че не рядко заплащането на уговореното трудово възнаграждение е било забавяно, както и че между служителя и работодателя е било създадено напрежение, поради което на 09.04.2022 г. ищцата е подала предизвестие за прекратяване на правоотношението на основание чл.327, ал.1, т.2 КТ. Със заповед 17/09.04.2022 г. правоотношението на ищеца било прекратено на основание чл.327, ал.1, т.2, считано от 10.04.2021 г. С прекратителната заповед работодателя констатирал дължимите обезщетения във връзка с прекратяване на правоотношението в общ размер на 25 345,33 лв., които били частично заплатени. Останала незаплатена сума от 10 800 лв. – обезщетение по чл.221, ал.1 КТ, представляващо размер на брутното месечно възнаграждение на ищеца за период от 3 месеца / съгласно уговорения между страните срок на предизвестие/, включващи възнаграждение за професионален опит по 0,6% на година. Сочи се, че тъй като работодателят забавял заплащане на трудови възнаграждения и обезщетения за неползван

отпуск, докато траело трудовото правоотношение и ги е заплатил след прекратяване на трудовото правоотношение се дължи и лихва за забава върху забавените суми. В уточнителната молба от 08.08.2022 г. се излага, че претендиращата лихва за забава от 564,29 лв. е начислена върху сума от 18632,33 лв. – представляваща общ размер на забавено платени трудови възнаграждения /16 969,13 лв./ и обезщетения за неползван отпуск / 1663 лв. платен на 31.05.2021 г./ - таблица на л.48 от делото. Поради изложеното иска уважаване на предявените искове. Претендират се разноси.

Ответникът е подал в срока по чл.131 ГПК отговор на исковата молба, с който исковете се оспорват. Сочи се, че ищцата и бившият управител на ответника – ***са действали съгласувано, за да може първата под удобен и финансово изгоден начин да прекрати трудовия си договор и да понесе отговорност за свои трудови нарушения. Сочи се, че предизвестието за прекратяване на трудовия договор на ищцата, не е входирано от нея по надлежния в дружеството начин – по деловоден път с получаване на входящ номер, а е получено лично от управителя ***. Сочи се, че ***не е уведомил другия управител **** за описаните от ищцата нередности в работата на дружеството. Иванов също по-късно бил отстранен от управлението, поради допуснати нередности. Поддържа се, че не следва да се приемат за установени вземания на ищцата, посочени в прекратителната заповед, тъй като те са констатирани умишлено от управителя *** с цел облагодетелстване на ищцата и в ущърб на ответника. Поддържа се, че като доказателство за дължимост на сумите не следва да се приема и извлечението от ведомостите подписано от лицето ***, която не е представител на дружеството и не е упълномощена да изготвя справки за дължими суми на служителите. Сочи се, че ищцата умишлена и във вреда на дружеството е отправила предизвестие за прекратяване на правоотношението под предлог забавяне на възнаграждението, като е целяла да избегне отговорност за нарушение на трудовите си задължения и да прикрие нарушения на ***, с когото са действали съвместно за накръняване интересите на дружеството. Исква се отхвърляне на исковете.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

Предявени са осъдителни искове с правна квалификация чл.220, ал.1 КТ и чл.86 ЗЗД

По иска с правно основание чл.220, ал.1 КТ

В тежест на ищеца е да докаже наличието на трудово правоотношение с ответника, което е било прекратено по надлежния ред и при наличие на предпоставките по чл.327, ал.1, т.2 КТ, размера на brutното трудово възнаграждение.

Ответникът следва да докаже, че е заплатил претендираната сума.

Към исковата молба е представен трудов договор 82/01.09.2020 г., сключен между работодателя **** и служителя Н. Д. Л. за заемане на длъжността „главен счетоводител“ при основно месечно възнаграждение от 3000 лв., дължимо месечно до 25-то число на следващия месец и допълнително трудово възнаграждение за продължителна работа от 0,6% върху основното месечно трудово възнаграждение за всяка година професионален стаж. Със заповед от 01.10.2020 г., на основание чл.325, ал.1 КТ, трудовото правоотношение е прекратено, считано от 06.10.2020 г.

Между същите страни и за същата длъжност е сключен трудов договор 83/01.10.2020 г., като ищцата е следвало да постъпи на работа на 06.10.2020 г. Уговорени са идентично основано и допълнително трудово възнаграждение, като в трудовия договор от 01.09.2020 г. Като срок за изплащане на трудовото възнаграждение е уговорено – 25-30 число на следващия месец.

С допълнително споразумение 1/02.11.2020 г. към договор 83/01.10.2020 г. е уговорен между страните срок на предизвестие за прекратяване на правоотношението от 3 месеца.

Представено е заявление от ищцата от 09.04.2021 г., с което управителя на ответника се известява, че на основание чл.327, ал.1, т.2 КТ служителят прекратява трудовото правоотношение по договор 83/01.10.2020 г. и се иска предаване на трудовата книжка и заплащане на дължимите възнаграждения и обезщетения. За получател на заявлението се е подписал *** на 09.04.2021 г.

Представена е заповед 17/09.04.2021 г., видно от която трудовото правоотношение с ищцата е прекратено на основание чл.327, ал.1, т.2 КТ, считано от 10.04.2021 г. В самата заповед е посочено, че на лицето следва да се заплати обезщетение по чл. 224, ал.1 КТ за 11 работни дни /3 работни дни за 2020 г. и 8 работни дни- 2021 г./ в размер на 1848,00 лв; на

основание чл.221, ал.1 КТ брутно трудово възнаграждение за 3 месеца в размер на 10 080 лв. и дължими трудови възнаграждения в размер на 14610 лв. / общо 25345,33 лв./ Заповедта е подписана за работодателя, както и от служителя.

Прекратяване на правоотношението на соченото основание е отразено и в трудовата книжка на ищцата, в която като дължими са посочени обезщетенията по чл.224 КТ и чл. 221, ал.1 КТ.

Към исковата молба са представени фишове за заплата. От фиша издаден за м.02.2021 г. се установява, че е начислявано основано трудово възнаграждение за пълен отработен месец в размер на 3000 лв. и допълнително трудово възнаграждение за стаж / 0,6% на година/ в размер на 360 лв.; от фиша за м.04.2021 г. се установява, че на ищцата за заплатени 800 лв.- възнаграждение за 5 работни дни и сумата от 11928,0 лв.- посочени като обезщетения по чл. 220 и чл.224 КТ.

Други относими за спора доказателства не са събрани.

Правната норма на чл. 327 КТ представлява материално субективно преобразуващо право на работника или служителя да прекрати едностранно трудовия договор с работодателя, като неговото упражняване не е свързано с предварително уведомяване на последния. Правото на едностранно прекратяване на трудовия договор се осъществява с едностранно волеизявление, като то трябва да е ясно, недвусмислено, безусловно и в писмена форма. Разпоредбата на чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ не поставя други условия за прекратяване на трудовия договор освен забавяне на изплащането на трудовото възнаграждение или обезщетение.

Според разпоредбата на чл. 335, ал. 2, т. 3 КТ трудовото правоотношение, което се прекратява без предизвестие, се счита прекратено от момента на получаване на писменото изявление за прекратяване на договора. Законът не прави разлика между прекратяването на трудов договор без предизвестие от работодателя и прекратяване на трудов договор без предизвестие от работника. И за двата случая нормата сочи, че трудовото правоотношение се счита за прекратено от датата на получаване на писменото изявление /на работодателя или на работника/. Следователно законът не поставя момента на прекратяване на трудовия договор в зависимост от това дали фактически е налице основанието, посоченото от работодателя или от работника за прекратяване на договора. Поради това, както връчването на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, издадена от работодателя, автоматично води до прекратяване на договора, независимо дали са били налице посочените в нея основания за уволнение, така и писменото изявление на работника за прекратяване на трудовото правоотношение на някое от основания по чл. 327, ал. 1 КТ води до автоматично прекратяване на трудовия договор, независимо от това дали е налице соченото от работника основание. Въпросът дали преобразуващото право по чл. 327, ал. 1 КТ е съществувало, т. е., дали са били налице предвидените в закона предпоставки за възникването му и дали с оглед на това то е било надлежно упражнено, може да бъде предмет на преценка и евентуално установяване впоследствие в случай, че работодателят предяви по съдебен ред притезания, възникнали като негова последица. В този смисъл е и константната съдебна практика, обективирана в решение № 144 от 23.02.2010 г. по гр. д. № 3101/2008 г. на ВКС, I г. о. и решение № 203 от 30.05.2011 г. по гр. д. № 832/2010 г. на ВКС, III г. о. В съдебната практика безпротиворечиво се приема, че едностранното изявление на работника или служителя за прекратяване на трудовия договор без предизвестие, което е достигнало до работодателя, поражда действие, независимо дали е осъществен фактическият състав по чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ. При неоснователно прекратяване с едностранно изявление от страна на работника или служителя работодателят може да иска само обезщетение /решения № 203 от 30.05.2011 г. по гр. д. № 832/2010 г. на III ГО, № 144 от 23.02.2010 г. по гр. д. № 3101/2008 г. на ГО, № 87 от 11.05.2012 г. по гр. д. № 219/2011 г. на IV ГО, Определение № 71 от 21.01.2016 г. на ВКС по гр. д. № 6076/2015 г., IV г. о., ГК /.

По делото е представено известие от ищеца до ответника от 09.04.2021 г., което е достигнало до работодателя чрез неговия управител – ***и правоотношението е прекратено, считано от 09.04.2021 г.с писмена заповед. При справка в ТРРЮЛНЦ се установява, че от 12.10.2020 г. до 22.04.2021 г. ответното дружество е имало двама управители – ****, които са действали поотделно. При така установеното представителство, *** е имал правомощията да прекрати правоотношението с ищеца, като всички доводи на ответника за сговор между него и ищцата и за неизпълнение на служебните задължения от страна и на двамата не са

относими за настоящия спор.

Доколкото от доказателствата по делото се установява, че ищцата надлежно е упражнила правото си да прекрати правоотношението на основание чл.327, ал.1, т.2 КТ, тя има право на обезщетението по чл.221, ал.1 КТ.

Съгласно чл. 221, ал. 1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в случаите по чл. 327, ал. 1, т. 2, 3 и 3а КТ работодателят му дължи обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение за срока на предизвестieto - при безсрочно трудово правоотношение и в размер на действителните вреди - при срочно трудово правоотношение.

В конкретния случай, съобразно допълнителното споразумение към трудовия договор е уговорен тримесечен срок на предизвестieto за прекратяване на сключения между страните безсрочен трудов договор.

Според чл. 228, ал. 1 КТ brutното трудово възнаграждение за определяне на обезщетенията по КТ е полученото от работника или служителя brutно трудово възнаграждение за месеца, предхождащ месеца, в който е възникнало основанието за съответното обезщетение, или последното получено от работника или служителя месечно brutно трудово възнаграждение, доколкото друго не е предвидено. Обезщетението следва да се определи въз основа на brutното трудово възнаграждение, получено за последния пълен отработен месец преди прекратяване на трудовото правоотношение.

Следва да бъде посочено, че според чл. 17 от НСОРЗ в brutното трудово възнаграждение за определяне на възнаграждението за платен годишен отпуск по чл. 177 или на обезщетенията по чл. 228 от Кодекса на труда се включват и допълнителните трудови възнаграждения, определени с наредбата, с друг нормативен акт, с колективен или с индивидуален трудов договор или с вътрешен акт на работодателя, които имат постоянен характер. Допълнителното трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит има задължителен характер – то следва да се изплаща винаги, когато са налице законоустановените условия за получаването му и постоянен характер - изплаща се ежемесечно, докато съществува основание за получаването му - чл. 15, ал. 1 от Наредбата. Т. е. включва се в обезщетението и допълнителното трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит.

Видно от представените фишове за заплати последния пълен отработен месец е м.02/2021 г., като е начислено основно brutно възнаграждение от 3000 лв. и допълнително за трудов стаж – 360 лв. Обезщетението следва да се определи в brutен троен размер на 3360 лв., а именно в размер на 1080 лв. Предявения главен иск е изцяло основателен и подлежи на уважаване.

По исковете по чл.86 ЗЗД

В тежест на ищеца е да установи изпадането на забава на ответника за заплащане на дължимите суми за трудови възнаграждения и обезщетение за неползван отпуск, съгласно периодите на дължимост на вземанията по колона 3 от таблицата на л.48 от делото и размера на лихвата за забава.

В тежест на ответника е да докаже, че е заплатил дължимите суми.

С оглед извода за основателност на предявения иск по чл. 221 КТ за осъждане на ответника за заплати на ищеца незаплатената сума от 1080,00 лв. е налице главен дълг.

Съгласно чл. 228, ал. 3 от КТ, обезщетенията при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в КТД е договорен друг срок. След изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва. В случая трудовото правоотношение между страните е прекратено считано от 09.04.2021 г., като ответникът е изпаднал в забава, считано от 01.06.2021 г. и от този момент дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва, определена по реда на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. **Размера на лихвата от 01.06.2021 г. до 04.07.2022 г. възлиза в размер на 1197,00 лв., изчислен от съда на основание чл.162 ГПК с онлайн калкулатор. Иска за лихва върху обезщетението по чл.221, ал.1 КТ следва да се отхвърли като неоснователен за разликата над 1197,00 лв. до пълния претендиран размер от 1262,90 лв. и за периода от 10.04.2021 г.-31.05.2021 г.**

Ответното дружество не е оспорвало претенцията на ищеца за сумата от 564,29 лв.- обезщетение за забава върху заплатени извънсъдебно след падежа им суми по трудови

договори №82/01.09.2020 г. и №83/01.10.2020 г. за трудови възнаграждение и обезщетение за неползван отпуск в общ размер на 18632,33 лв. за периода от 26.10.2020 г.-09.05.2022 г. Ответникът не е оспорил, че е заплатил сочените от ищеца суми, представляващи трудови възнаграждения и обезщетение по чл. 224 КТ в общ размер от 18632,33 лв. със забава, съобразно наведените фактически твърдения от Л. за датите на извършените плащания, подробно посочени в таблица на л.48. Размерите на дължимите обезщетения за забава са изчислени с онлайн калкулатор, като иска не се оспорва по размер. Иска за 564,29 лв. следва да бъде уважен за посочения период 26.10.2020 г.-09.05.2022 г.

По разноските:

При този изход на спора, право на разноски имат и двете страни, съразмерно с уважената и отхвърлената част на исковете.

Ищецът е направил искане за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на **1500лв.**, като са представени и доказателства за заплащане на тази сума - представен е договор за правна защита и съдействие, в който е отразено, че сумата е изцяло заплатена в брой при подписването му, в който случай договорът има характер на разписка съгласно разрешенията на т.1 от Тълкувателно решение 6/2012 г./ Съобразно уважената част от исковете следва да се присъди на ищеца сумата от **1491,70 лв.**

Съгласно разясненията, дадени в т.5 от ТР № 6/2013, отговорността за разноски при обезпечаване на иска се реализира при постановяване на решението (по обезпечения иск), с което се разглежда спора по същество и съобразно неговия изход. При изложеното, именно настоящият състав е компетентен да се произнесе по искане за присъждане на разноски във връзка с проведено от ищеца производство за обезпечаване на иска. Цитираното тълкувателно решение разглежда въпроса единствено по отношение на направените в хода на съдебното производство разноски по обезпечението на иска. Съгласно формираната съдебна практика на ВКС разноски, понесени в обезпечително производство, са тези по обезпечаване на бъдещи иски или в хода на висящо исково производство, докато в останалата част / по налагане на допуснатите обезпечителни мерки/ това са разноски по изпълнителното дело, които следва да се съберат чрез съдебния изпълнител / в този смисъл определение № 845 от 05.12.2011г. на ВКС по ч. т. д. № 648/2011 г., I т. о., ТК,, определение № 876 от 02.12.2014 г. на ВКС по ч. т. д. № 3490/2014 г., I т. о., ТК и др, както и Определение № 336 от 21.07.2016 г. на ВКС по ч. т. д. № 874/2016 г., I т. о., ТК/. Следователно, разноските сторени в изпълнителното производство в хода на което са наложени обезпечителните мерки – 87,50 лв., не следва да се присъждат в съдебното производство.

Ответникът е направил искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение, като са представени с молба от 24.01.2023 г. пълномощно в полза на адв. ***-САК и договор за правна защита и съдействие със същата /л.93-94 от делото/. Въпреки доказателствата за представителна власт на адв. ***, разноски за адвокатско възнаграждение, заплатено от ответното дружество не следва да се присъждат. Подадените по делото от ответника отговор на искова молба, становище от 24.11.2022 г. и молба от 24.01.2023 г. са подписани от законния представител – ***, а дружеството не е било представлявано от упълномощения представител в откритото съдебно заседание т.е. адвокатът не е извършил действия по делото, за които на представляваната страна да се присъдят разноски.

На основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати дължимите разноски за държавна такса по сметка на ВРС. Дължимата държавна такса е в размер на сумата от **503,20 лв.** / сбор от дължимите такси по всеки от съединените иски – 403,20 лв. по иска по чл.221 КТ; 50,00 лв. по иска по чл.86 ЗЗД върху търсеното обезщетение по чл.221, ал.1 КТ и 50,00 лв. по иска по чл.86 ЗЗД върху платените извънсъдебно трудови възнаграждения и обезщетения по чл.224 КТ/

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ***, със седалище и адрес на управление: гр. В*** да заплати на Н. Д. Л., ЕГН:*****, съдебен адрес: гр. ***следните суми:

- сумата от **10 080,00 лв.-** на основание чл. 221, ал.1 КТ, представляваща обезщетение в брутен размер за неспазено от ответника предизвестие за предсрочно прекратяване на сключения между страните трудов договор, прекратен на основание чл.327, ал.1, т.2 КТ със заповед 17/09.04.2021 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба – 14.07.2022 г. до окончателното изплащане на сумата,
- сумата от **1761,29 лв.** - на основание чл.86 ЗЗД, представляваща обезщетение за забава, която сума включва: сумата от **1197,00 лв. – лихва за периода от 01.06.2021 г. до 04.07.2022 г.** върху незаплатеното обезщетение по чл.221, ал.1 КТ в размер на 10080,00 лв., както и сумата от **564,29 лв.-** обезщетение за забава върху заплатени извънсъдебно след падежа им суми по трудови договори №82/01.09.2020 г. и №83/01.10.2020 г. за трудови възнаграждение и обезщетение за неползван отпуск в общ размер на 18632,33 лв. за периода от 26.10.2020 г.-09.05.2022 г., **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска по чл.86 ЗЗД за лихва за забава върху обезщетението по чл.221 КТ от 10080 лв. за разликата над 1197,00 лв. до пълния претендиран размер от 1262,90 лв. и за периода от 10.04.2021 г.-31.05.2021 г. / т.е. иска по чл.86 ЗЗД за разликата над 1761,29 лв. до пълния претендиран размер от 1827,19 лв./

ДОПУСКА, на основание чл.242, ал.1 ГПК, предварително изпълнение на решението.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК, ***сътс седалище и адрес на управление: *** да заплати на Н. Д. Л., ЕГН:*****, съдебен адрес: гр. *** сумата от **1491,70 лв.** – разноси за адвокатско възнаграждение в съдебното производство.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.6 ГПК, *** сътс седалище и адрес на управление: гр. *** да заплати по сметка на Районен съд- Варна сумата от **503,20 лв.** / петстотин и три лева и 20 стотинки/ - разноси за държавна такса в производството.

РЕШЕНИЕТО в частта, с която е допуснато предварително изпълнение има характера на определение и на основание чл. 244 ГПК подлежи на обжалване с частна жалба пред Окръжен съд -Варна в едноседмичен срок, считано от връчването му на страните. В останалата част решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд -Варна в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____